

Det forekommer mig, at Bestemmelserne i § 35 om Straf og Paatale er noget strenge i den foreliggende Form. Det foreslaas nemlig her, at „naar der ved den ulovlige Jagt er fanget, skudt eller paa anden Maade dræbt noget af den efternævnte Slags Vildt, skal den skyldige foruden den ovenfor bestemte Bøde yderligere bøde for hvert Stykke Kron- eller Daavildt 50 Kr., Raavildt 30 Kr., Hare, Ræv, Odder, Grævling, Urfugl eller Svane 15 Kr., Agerhøne, Fasan, Regnspove, Holt-sneppe, Bekkasin, Brokfugl, Pommerans-fugl, Graagaas, Graaand eller Krikand 10 Kr., andet Fuglevildt 5 Kr.“ Jeg forstaaer nu ikke, at det skal være lige saa forbryderisk at skyde en Ræv som en Svane, og at det altsaa skal koste 15 Kr. for begge Dele. Jeg synes godt, man kunde sætte Taksten ned for Rævens Vedkommende, da den dog er et Rovdyr. Jeg ved ikke, hvad det er, det hedder med et fremmed Ord her i Betænkningen, men denne ornitologiske Kundskab gaar ud over min Fattene. Jeg synes heller ikke denne Paragraf er særlig heldig affattet.

Fredningsbestemmelserne skal jeg ikke opholde mig nærmere ved, men der er dog en Enkelthed, som jeg vil berøre. Fredningstiden for visse Vade- og Svømefugle indtræder den 1. Februar. Det er mig meddelt fra Kredse af Fiskere, at hvis dette vedtages, vil det for adskillige Fiskere betyde, at de en Del af Vinteren vil blive fuldkommen brødløse. I strenge Isperioder, siges det, betyder netop Fangsten af dette Vildt en meget væsentlig Indtægt. De paagældende Fiskere har henstillet til mig her i Tinget og specielt i Udvalget at slaa til Lyd for, at man bliver staaende ved den nu gældende Fredningsbestemmelse. Det gøres gældende, at adskillige af disse Fugle ikke yngler her i Landet, og man kan derfor ikke indse, at det kan have nogen Betydning at ændre ved det bestaaende Forhold.

Jeg skal være villig til en Forhandling om det foreliggende Lovforslag. Som jeg allerede har nævnt, har jeg længe anset en Revision af Jagtloven for i høj Grad paakrævet, og fra vor Side skal det ikke skorte paa Forhandlingsvillighed, hvis man fra anden Side vil stille sig imødekommende overfor det Hovedprincip, der er det afgørende for vort Parti, at man giver Jagtretten til den, der har Brugsretten over den paagældende Ejendom. Paa dette Grundlag og ud fra dette Synspunkt skal jeg anbefale Lovforslaget til videre Fremme.

Kofoed: Det er det høje Ting bekendt — det er jo blevet omtalt af ærede tidligere Talere —, at den nuværende Jagtlov er gammel; den stammer fra 1894 og er altsaa 26 Aar. Jeg tror, det indrømmes fra alle Sider, at det i mange Henseender er en meget utilfredsstillende Lov. Det har den for Resten altid været. Den var, som det ærede Medlem fra Halvrimmen (Carl Sørensen) var inde paa, i udpræget Grad Resultatet af et Kompromis. Men, sagde det ærede Medlem, det er næsten alle vore Love. Og deri er der jo noget rigtigt. Men der er dog Forskel paa Kompromisser. Der er Kompromisser, hvor det alligevel til sidst lykkes at faa en vis Harmoni, saaledes at der kommer Ensartethed over Bestemmelserne baade i formel og i reel Henseende. Men der er andre Kompromisser, hvor man under Arbejdet med at naa et Resultat bliver nødt til baade at slaa Principperne i Stykker og flytte om paa Enkeltheder, saaledes at det hele formelt og reelt lider derunder. Og til disse sidste Kompromisser hører den nugældende Jagtlov.

Det var meget forskelligartede Opfattelser, der var fremme, da den blev vedtaget, og det vil sikkert ogsaa nu, derpaa tyder allerede de to Ordførertaler, vi har hørt i Dag, blive meget forskelligartede Opfattelser, der kommer frem under denne Sags Behandling her. Mellem disse forskelligartede Opfattelser lykkedes det den Gang ikke at finde en saadan Mellemsvej, at der opnaaedes noget blot tilnærmelsesvis tilfredsstillende. Der var i Jagtloven af 1894 ligefrem positive Fejl. Man søgte kort efter at faa dem rettet, men det viste sig, da Forsøget blev gjort, at da brød Ønskerne om at faa videregaaende Ændringer frem i den Grad, at det ikke lykkedes den daværende Landbrugsminister Hage at faa noget som helst Resultat ud af det lille Lovforslag, han havde fremsat for at faa rettet de positive Fejl, navnlig i Fredningsbestemmelserne. Og først da der fra privat Side i den følgende Rigsdagssamling, 1899—1900, var forelagt et nyt Forslag om Ændringer af visse Fredningsbestemmelser — det ærede Medlem fra Ringkøbing var da Medforslagsstiller —, lykkedes det at faa Fredningsbestemmelserne ændret paa de Punkter, hvor de nødvendigvis maatte ændres. Og ogsaa siden gjordes der Forsøg paa at naa til væsentlige Ændringer i den nugældende Jagtlov. I Landbrugsminister Ole Hansens Tid forsøgte man saaledes at faa en Ændring frem, men det lykkedes ikke.